

ЖЕРТВАТА

На майка ми

Предъ малкото креватче на колѣне
тя трети день не мигнала, се моли
и бавно гълта сълзитѣ солени. —

Едничкиятъ ѝ синъ е тежко боленъ
и само нишка го дѣли отъ края, —
а долу другитѣ деца играятъ,

и слънцето въ прозореца поглежда,
и дюлята подава пълни клони, —
но той е нѣмъ, и слѣпъ, и безнадежденъ . . .

Презъ първий день, къмъ старата икона
мълвѣше тя, прекръствайки се мигомъ:
— върни детето ми, отъ смъртъ спаси го.

Презъ вториятъ, очитѣ безъ да сменя,
се молѣше, отъ скръбъ обезумѣла:
— вземи живота ми — и дай го нему.

А днесъ, на третиятъ, едва прозрѣла,
тя рече мъдро: — Майко свята, стига, —
вземи го, но отъ мъжитѣ спаси го.

И стана чудо: мина малъкъ пламъкъ,
детето мръдна устни загорѣли
и промълви полека: — хлѣбецъ, мамо!